

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2009 / 12

Minden kedves olvasónknak Urunktól gazdagon megáldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!



A csillag alatt

Advent első vasárnapja óta ott függ nappali szobánkban a herrnhuti csillag. Nálunk időző unokánk, Krisztián, tavaly még nem sok ügyet vetett rá. Idén más lett a helyzet. A gyerek valósággal belelkeseedett. Újra meg újra beszaladt a szobába, lefutott az utcára, hogy onnan is szemügyre vegye a „Betlehem-csillagunkat”. Pompás volt látni, ha valahonnan hazafelé igyekeztünk az alkonyi homályban az ablakban világító vörösessárga fényt. Krisztiánnal együtt örültem neki.

A fiú tegnap este már pizsamában volt, papónak is jó éjszakát kívánt, aztán odasimult hozzám. „Nagymami, szabad még egy kicsit ülnöm a csillag alatt?” És odahúzott a nappali ajtajához. Aha, a kis csibész már megint ki akarja tolni a lefekvés idejét. Kutató tekintetet vetettem rá.

S akkor arcoskáján valami meghatározhatatlan vágyat fedeztem fel. Valami nagy várakozást. Nem tudtam, nem volt szabad nemet mondanom. Menjek én is vele? A kis ember a fejét rázta. „Nem – mondta –, nyugodtan csinálhatsz valami mást a konyhában.” És máris befészkelődött a támlás heverő sarkába a sötét szobában. A kis hároméves ott kucorgott egyedül a csillag halvány, meghitt fénye alatt. Halkan behúztam az ajtót. Nem volt rám szüksége.

Gondolataim azonban nála időztek. Vajon mit tapasztal a gyerek – egyedül a nagy, sötét helyiségben, amit csak a sárgászörös fény világít meg? A csendre volt szüksége? Ezekre a nyugodt percekre? Hogy jutott eszébe, hogy keressen ott valamit, hogy várjon valamire? Vajon teljesülni fog a vágya? Vágy – de mi után? Aligha lehet a vágyakozás tárgya valami megfogható, látható, megmagyarázható.

Nem tudom, meddig matattam a vasalással. Egyszer csak apró lépteket hallottam. Kinyílt az ajtó. Krisztián arca ragyogott és a karomba futott.

„Ó, de szép volt!” – mondta mély sóhajjal. „Tulajdonképpen mi volt szép?” – akartam kérdezni. De nem tettem. Talán elrontottam volna valamit. Valami szépet és jót. Olyasmit, amit a fiú ajándékba kapott, és annyira betöltötte őt, hogy teljesen feloldódva kijelentette: „Na, most már lefeküdhetek.” És ágyba bújt.

Később még egyszer megnéztem. Krisztián mélyen aludt, édes mosollyal az arcán. Nyilván megtalálta, amit keresett, amire szüksége volt. Kétségtelenül több lehetett, mint egy szép hangulat. Ámulva álltam ott, mélyen megilletődve a látványtól.

Közben magamon kezdtem gondolkodni. Egyáltalán tudtam-e én, az ötven évvel idősebb, mindig pontosan, hogy mire van szükségem? Tudtam, hogy mi segít itt, belül, hogy hol találhatok új erőt, érintetlen, hamvas örömet? Tudtam még? És kerestem is – minden vélt kényszerhelyzet ellenére, melyek naponta annyira igénybe vette? A csábító és sokszor mély csalódást okozó tv-programok ellenére?

Talán nekem is jó lenne „egy kicsit ülnöm a csillag alatt”: Csak úgy egyszerűen. Teljes csendben. Fellélegezve. Teli vággyal és várakozással. Engedve, hogy a szelíd fény hasson rám. Várva az ajándékot, hogy nálam, bennem történik valami.

Hogy visszataláljak önmagamhoz. És vissza a szoros, meghitt közösségbe Istennel. M. Z.

Karácsonyi üzenet

Üzenem mindenkinek, hogy a Csillag fényéből semmi sem kopott, értelme lett csak megszokott.

Üzenem mindenkinek, hogy a GYERMEK ma is a testté lett csoda, ISTEN jósága, mosolya.

Üzenem mindenkinek, hogy a pásztor, király egyformán kedves ott, s Előtte boldog lesz legott.

Üzenem mindenkinek, hogy a bölcsek serege most is útra kel, elég nekik az égi jel.

Üzenem mindenkinek, hogy a szívem ma is repesve fut Felé, ma is azé a Gyermeké.

Füle Lajos

Időtálló ajándék

Szinte alig tudja az ember, mit ajándékozzon születésnapra, karácsonyra olyan rokonnak, barátnak, ismerősnek, akinek az elégnél is többje van. Egyeseknek „normális” ajándékkal már nem lehet örömet szerezni.

Hadd javasoljak valamit – ajándékot, ami nem különösképpen drága, de biztosíthatlak: mindenkinek „jól jön”! Értékes, pedig nem kerül semmibe. Nem lehet elveszíteni, nem lehet elfelejteni. Megfelel minden korú személynek, minden ízlésnek, és jó minden alakra. Ez az ideális ajándék... *te magad vagy*. Ha érett jellemre törekszel, ne felejtsd el, milyen sokat érő az önzetlenség! Javaslatom tehát így hangzik: ajándékozz magadból egy darabot!

Adj valakinek egy órát az időből. Küldj megzsomorodott ismerősödnék néhány bátorító sort. Örvendeztess meg egy lesújtottat vigasztaló látogatással. Betegnek vigyél egy meleg ételt. Mutasd meg részvéteket pár együtt érző szóval annak, aki nemrég elvesztette a párját. Fordulj szívélyes barátságossággal afelé, aki nehéz felfogású és emiatt elnéznek a feje fölött. Jézus azt mondta: „Amit megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtetek meg” (Mát 25, 40).

Teddy Stallard olyan fiú volt, akire jól illett ez a megjelölés: „egyike a legkisebbeknek”. Az iskola nem nagyon érdekelte, piszkos, gyűrött ruhában járt, a haja szinte sosem látott fésűt. Mozdulatlan arc, üveges szem, mely többnyire az ürességbe bámul. Ha Thompsonné, a tanítónője megszólította, általában egyszótagú válaszokat kapott. Semmi nem motiválta, teljesen magába fordult, az ilyen gyereket nem volt könnyű megszeretni. Habár a tanítónő állandóan hangoztatta, hogy minden tanulója egyformán kedves neki, azért ez nem felelt meg teljesen a valóságnak.

Teddy dolgozatainak javítása közben majdnem élvezetet jelentett számára pirossal aláhúzni a helytelen válaszokat, és szinte magasztos érzéssel írta oda az „elégtelet”. Valójában pedig tudnia kellett volna, mi a helyzet, hiszen olvasta az értékeléseket Teddy bizonyítványában. Ott ugyanis ez állt:

„1. osztály: Teddy jó nekifutást mutat teljesítményeiben és magatartásában. Otthoni helyzete azonban sok kívánnivalót hagy maga után.”

„2. osztály: Teddy többre lenne képes. Otthon kevés támogatást kap. Édesanyja súlyos beteg.”

„3. osztály: Teddy derék fiú, de túl komoly. Lassan halad. Édesanyja ebben az évben halt meg.”

„4. osztály: Teddy nem tart lépét a többiekkel, de a viselkedése jó. Édesapja nem törődik vele.”

Karácsony az ajtó előtt állt, és Thompsonné osztályának nebulói hozták ajándékaikat a tanítónőnek. Lerakták elé a tanári asztalra, és körülötte állva várták, mit fog szólni hozzá. Az ajándékok közt volt egy Teddy Stallardtól is. A tanítónő csodálkozott, hogy ez a gyerek is hozott valamit, de valóban így

történt. Teddy ajándéka barna csomagolópapírba volt tekerve és ragasztószalaggal lezárva. A papíron egyszerű szavakkal ez állt: *Thompson néninek Teddytől*.

A tanítónő felbontotta a csomagot, s kikerült belőle egy ízléstelen bross tarkabarka üvegekkel, amiknek a fele hiányzott, meg egy kis üveg olcsó parfüm.

A fiúk és lányok vigyorogva összesúgtak Teddy ajándékát látva. A tanítónő ellenben elég bölcs volt ahhoz, hogy elhallgattassa őket: feltette a mellűt, és néhány csepp parfümöt a csuklójára csepegtetett. Kezét felemelve megszagoltatta a gyerekekkel és megkérdezte: „Ugye milyen finom illata van?” A tanulók lelkes „ó” és „hű” felkiáltással reagáltak.

A tanítás befejezése után, amikor a többiek hazamentek, Teddy visszamaradt. Lassan közeledett a katedrához, és csendesen így szólt: „Thompson néni... Thompson néni, egészen olyan illata van, mint az anyukámnak... és a bross igazán jól áll. Úgy örülök, hogy tetszettek az ajándékaim.” Miután Teddy távozott, a tanítónő letérdelt a széke előtt, és sírva bocsánatot kért Istentől.

Mikor a gyerekek következő alkalommal beléptek az osztályba, egy teljesen más tanítónő fogadta őket. Thompsonné kicserélték. Nem csupán tanítónő volt többé, hanem Isten eszköze. Ezentúl igazán szeretni akarta a gyermekeket, és úgy kezelni őket, hogy ez kihatással legyen a jövőjükre. Tőle telhetően mind egyiknek segített, de főleg azoknak, akik nem tudtak jól haladni, és egész speciálisan Teddy Stallardnak. Év végén a fiú teljesítményei óriási változást mutattak. Legtöbb pajtását utolérte, néhányat le is körözött.

Thompsonné sokáig nem hallott Teddyről. Egyszer azonban levél repült a házába ezzel a tartalommal: „Kedves Thompsonné, szeretném, ha elsőnek értesülne róla, hogy mint osztályom második legjobb tanulója búcsúszó az iskolától. Sokszor üdvözli Teddy Stallard.”

Négy évvel később jött ismét egy levél: „Kedves Thompsonné, éppen most tudtam meg, hogy évfolyamelső lettem. Hadd kapja meg ön elsőnek a hírt. Nem volt könnyű az egyetem, de élveztem. Sokszor üdvözli Teddy Stallard.”

És további négy év után: Kedves Thompsonné, a nevem mától kezdve Dr. med. Theodore Stallard. Mit szól hozzá? Elsőnek tudjon róla. Következő hónapban lesz az esküvőm, pontosabban 27-én. Szeretném, ha eljönne, és elfoglalná azt a helyet, ahol édesanyám ülne, ha életben lenne. Ön az egyetlen hozzátartozóm; papa tavaly meghalt. Sokszor üdvözli Teddy Stallard.”

Thompsonné elutazott Teddy esküvőjére, és ott ült, ahol a vőlegény édesanyja ült volna. Igazán megérdemelte ezt a helyet. Olyat tett Teddyért, amit a fiú soha nem felejtett el.

Te mit tudsz ajándékozni? Ahelyett, hogy valamit vásárolnál, adj olyan ajándékot, ami tovább él. De kérlek, légy igazán nagyvonalú! Ajándékozd önmagad egy Teddy Stallardnak, egynek a „legkisebbek” közül, akinek ezzel segíthetsz, hogy a „nagyok” egyikévé legyen.

Ch. R. S.

Karácsonykor nyugszanak a fegyverek

„Ma, november 22-én a következő hír szállt végig az éter hullámain – értesültek egy napilap olvasói –, hogy Skóciában meghalt az utolsó béke-veterán, Alfred Anderson 109 éves korában.” Az első világháborúnak ez a katonája tevélegesen részt vett abban, hogy 1914 karácsonyán a fegyvereknek hallgatniuk kellett. Ellenséges katonák együtt ünnepelték a karácsonyt.

Szenteste volt, amikor Flandria csatamezőin felszakadt a felhő. A skót katonák nem akartak hinni a szemüknek. Ágyúk és gépfegyverek toroktüze helyett a szemközti lövészárkok szélén fenyőfácskákra tűzött gyertyalángok lobbantak fel. Először azt gondolták, hogy ez ismét ellenségeik gonosz hadi csapdája. De aztán meghallották felcsendülni kétszáz érces férfihangon: „Csendes éj, szentéges éj...” Ezt az éneket Angliában is ismerik.

Csodálkozva kiáltották a skótok: „Well dan, Fritzens!” (Jól tettétek, németek!) A Fritzen nevet Nagy Frigyesre, az „Öreg Fritze” emlékezve ragasztották a németekre, meg hogy ez gyakori keresztnév náluk. Így adták a német katonák az angoloknak a „Tommy”, az oroszoknak az „Iván” nevet.

A skót katonák aztán ráadást kívántak. „Merry Christmas, Englishmen! We not shoot, you not shoot!” (Boldog karácsonyt, angolok! Mi nem lövünk, ti ne lőjete!) – jött a német lövészárokból a visszhang. És valóban megtörtént a csoda ezen a karácsonyestén, hogy csaknem az egész nyugati fronton hallgattak a fegyverek. Egyik lövészároktól a másikig adták tovább a karácsonyi köszöntést. A német katonák csoportosan bújtak ki a fedezékből, és lassan a britek és a franciák is előjöttek. A különben ellenséges frontvonalak közti senki földjén találkozott barát és ellenség. Cigaretta, csokoládé, keksz cseréltek, és megegyeztek a következő napra is a karácsonyi fegyvernugvásban. Futballoztak egymással vidám hangulatban. Az egyik tiszt ezt írta a naplójába: „Közben olyan boldognak éreztük magunkat, mint a gyerekek karácsonykor.” Úgy tűnt, hogy az angyal üzenete rövid időre valóság lett: „A földön békesség és az emberekhez jóakarát.”

Ami ott, a nyugati fronton történt, azt Michael Jürges örökítette meg „A nagy háború kis békessége” c. könyvében.

Krisztus elhívott követének

Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Nincs nap az égen?

Ősszel hosszú iskolai vakációnk volt. Ilyenkor sok gyermek legeltette a jószágot, így én is. Örömet jelentett a szelíd szimentáli teheneket kihajtani a legelőre és figyelni kolompjaik hangját. Legalábbis a napos, őszi időben volt ez kellemes munka. Akadtak azonban hűvös, esős, vagy ködös napok is. Ilyenkor sóvárogva vártam az estét. Ezek a napokon a magányos órák végtelennek tündek.

„Olyan lassan telik az idő odakint. Mit csináljak egész idő alatt?” – panasztam édesanyámnak egy hűvös, esős nap után. Anyámnál kész volt a tanács. Adott egy kis Újtestamentumot. „Van időd, ráérsz – mondta –, az egész könyvecskét átolvashatod. Ha a végére értél, jutalmul kapsz tőlem egy kis ajándékot.”

Ez szívem szerint való javaslat volt. Buzgón nekiláttam az olvasmánynak. „Gyalog is elmennék Jeruzsálembe, ha ott Jézust láthatnám” – gondoltam az evangélium olvasása közben. A megfeszítés történetéhez érve azt kérdeztem magamban: „Miért kellett Jézusnak olyan rettenetesen szenvednie? Mire volt jó ez a gyalázatos kereszthalál ott a Golgotán?” De szíven tudtam: mindez az én bűneimért történt.

Egy borongós, ködös napon Jelenések 9, 7-10-et olvastam: *A sáskáknak formája pedig hasonlót volt a viadalhoz felkészített lovakhoz; és a fejükön mintegy aranyhoz hasonló koronát hordtak, és az orcáik olyanok voltak, mint az emberek orcái. És olyan hajuk volt, mint az asszonyok haja; és fogaik olyanok voltak, mint az oroszlánoknak. És olyan mellvértjeik voltak, mint a vas mellvérték; és szárnyaik zúgása olyan volt, mint a viadalra száguldó sok lovas szekerek zúgása. És skorpiókhöz hasonló farkuk volt és fullánkjuk; és a farkukban volt a hatalmuk, hogy ártanak az embereknek öt hónapig.*

Elképzeltem, mi lenne, ha ilyen állatok hirtelen felbukkannának az erdőből a ködben. Félni kezdtem.

A Jelenések könyve utolsó fejezetében még valamit olvastam: *És éjszaka nem lesz többé, és nem lesz szükség világosságra, sem a nap fényére...*

Hogyhogy? Új föld nap nélkül? Elment a kedvem a továbbolvasástól. Rettenetesnek éreztem, hogy majd nap nélkül kell élni. Becsaptam a könyvet, és szomorúan néztem lefelé a védeinceimet. Mi lenne a tehenekből, ha többé nem sütné a nap?

Néhány nap múlva azonban eszembe jutott édesanyám ígérete. Hiszen már csak néhány vers volt hátra, s akkor befejezve az Újszövetség végigolvasását, megkaphatnám édesanyám ajándékát.

Ezért aztán újból nekifogtam: *Sem éjszaka nem lesz többé, és nem lesz szükség világosságra, sem a nap fényére...* de most elolvastam a vers másik részét is: *...mert az Úristen lesz az ő világosságuk és uralkodnak örökkön örökké.* A szívem ujjongott. Visszatért a kívánság is, hogy egykor ott lehessenek a mennyben. Ennek a dicsőségnek a reménysége sokkal fontosabb volt, mint anyám ajándéka.

Két kiló kenyér

Családunkban sokszor az iskolásoknak kellett a bevásárlást intézniük a háztartás számára. Hiszen naponta lementünk az iskolába, és tanítás után bevásárolhattunk, hazavihettük édesanyánknak az árut. Már egész kicsi koromban nem egy nehéz hátizsákot cipeltem fel a hegyre. Jól megéheztem, mire hazaértem.

Egyszer az történt, hogy édesanyámnak kifogyott a lisztje a kenyérsütéshez. Megbízást kaptam,

hogy vegyek két kiló kenyeret. Ez ünnepet jelentett nekünk. Boltban vásárolt kenyeret ehettünk! Ritkaság számba ment, nem sokszor fordult elő.

Általában mindig is szerettem a fenyők friss illatát, ahogy hazafelé ballagtunk az erdőn keresztül. Ezt az illatot azon a napon túlszárnyalta a hátizsákomból terjengő illat. Meg kellett pihennünk. Kicsomagoltam a kenyeret, és természetesen nem maradtunk csupán a szemlélődésnél. A kenyeret meg kellett kóstolni. Késünk ugyan nem volt, de a gyerekek könnyen tudnak segíteni magukon. Beleharaptam az egyik oldalán, Erna nővérem meg a másik oldalán. Friss kenyér, micsoda élvezet! Megerősödve ballagtunk tovább.

De csakhamar újabb pihenőt tartottunk. Valahogy úgy éreztük, hogy még nagyon éhesek vagyunk. Nekiláttunk még egyszer a kenyérnek. Rövid idő múlva harmadszor is megálltunk. Éhséget már aligha érezhettünk, de a vágy ott volt bennünk a friss, illatos kenyér után.

Végre hazaértünk, és anyám kicsomagolta a hátizsákot. „Miért csak egy kenyeret hoztál? – kérdezte. – Mondtam neked, hogy kettőt vegyél.”

Szégyenkezve bevallottuk, hogy útközben egy egész kenyeret megettünk. Szüleink alig tudták felfogni, hogy egy teljes kiló kenyér valóban eltűnhet két gyerek kicsi gyomrában.

Jézus az élet kenyere. Bár adná Isten, hogy mindig így éheznénk az élet kenyere után!

Szégyeltem magam

Édesapám értett hozzá, hogy a Bibliát mindennapi életünkre alkalmazza. Minden helyzetet kihasználta, hogy egy-egy Igét a hétköznapi életre vonatkoztasson.

Ha mennydörgött és villámlott, Jób 28:26-tal vigasztalt: „...mikor az esőnek határt szabott és a mennydörgő villámoknak utat...? Látjátok gyerekek, így irányít Isten mindent akarata szerint” – tette aztán hozzá.

Nálunk kinek-kinek megvolt a munkája, a gyermekeknek is. Az iskolából hazatérve én hordtam vizet az istállóba az állatok számára. A nagy itatónak tele kellett lennie, hogy az összes állat eleget kapjon. Nem mindig végeztem örömmel ezt a munkát. Ha apám észrevette kedvetlenségemet, Példabeszédek 12,9-et idézte: „Az igaz az ő barmának érzését is ismeri.”

Amikor az étel néha nem ízlett, apám így intett minket: „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosság Atyjától száll alá” (Jakab 1,17).

Különösen örültem, ha édesapámmal az öszszejövetelekre mehettem vagy valahová elkísérhettem. Néha hosszú utakat tettünk meg a hegyeken át, sokszor órákig egyetlen emberrel sem találkoztunk. Egyik ilyen utunkon összeakadtunk egy ismerőssel, és beszélgetésbe elegyedtek. Apám hamarosan rátért kedvenc témájára, elmondta, mi-

ilyen boldoggá tette őt Jézus, és hogy mindenki elnyerheti ezt a boldogságot, aki Jézust Urának elfogadja. Én a nyakam nyújtogattam és körülnéztem, nincs-e más is a közelben, aki meghallhatná a beszélgetést. Kínos volt, borzasztóan szégyelltem magam.

Akkor még nem értettem, ami Márk 8,38-ban áll: „Mert valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzetség között, az embernek Fia is szégyellni fogja azt, amikor eljő az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.”

Még ma is ügyelnem kell Pál apostol szavaira: „Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát, mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére” (Róma 1,16). Ha bizonyosságot tennénk, az ellenség igyekszik mindig valamivel visszatartani, nekünk azonban az akadályt Isten erejével le kell győznünk.

Aranyásók

Mikor végre a hosszú tél után elolvadt a hó és minden kizöldült, valósággal felelevenedtünk. Az első virágot, amit találtunk, édesanyánknak vittük. Ilyenkor ő kiküldött bennünket, hogy csalánt szedjünk egy jó leves számára. Akkoriban még nem sokat lehetett tudni vitaminokról meg hasonlókról, viszont tavasszal az ember vágyott valami friss zöldre. És édesanyám megfőzte, amit az újjáéledt természet kínált.

Sajnos nálunk, a hegyen kiválóan burjánzott a gaz. A kertet azonban tisztán kellett tartani. Egy helyen tövis nőtt, aminek nagyon mély gyökerei voltak. Sokszor kigyomláltuk, de újra meg újra előjött.

Egyszer vacsora közben édesapánk a következőket mesélte: „Egy régi monda szerint minden tövises növénynek a legmélyebb gyökere hegyén van egy aranygolyócska. Viszont ezt az aranyat még nem találták meg, mert ilyen mélyre senki nem ásott.”

Mi, fiúk elhatároztuk, hogy végére járunk a legendának. Hátha van benne valami igazság? Egy napon, mikor apánk nem volt otthon, Hans és én ásóval, lapáttal, csákánnyal nekiláttunk a munkának. Körülástuk a növényt. A gyökere valóban mélyen volt a földben. Legalább egy méternyire leástunk, mire végül a legalsó gyökér hegyét a kezünkben tartottuk. Aranygolyócskát persze nem találtunk. Kissé csalódva behánytuk ismét a nagy gödröt. A gyökérveget hazavittük, és odamutattuk apánknak bizonyítékkul, hogy nincs rajta arany. Mosolygott és örült nekünk.

„Fiúk, a ti munkátok mégis aranyat ér, mert ez a tövises növény soha többé nem fog kihajtani” – vigasztalta az aranyásóit.

Isten Igéje azt mondja: „Vigyázzán arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon, nehogy a keserűségnek bármely gyökere felnevekedvén megzavarjon, és ezáltal sokan megfertőztessenek.” (Zsid.12,15.)

A tűzoltó készülék

Két uraság jelent meg nálunk egy napon, a modern technika vívmányát hozták egyenesen a házukba.

„Új tűzvédelmi előírások léptek életbe – magyarázta az egyik. – Minden házba be kell szerelni a tűzoltó készüléket. Azért jöttünk, hogy ezt most elvégezzük.”

Érdeklődve néztem az eseményt. A két ember terjedelmes csomagot cipelt a házba, és kezdték kibontani. Nagy, vörös tartály került elő fogantyúkkal és gombokkal. A lépcsőházban akasztották fel ezt a *szörnyeteget*. Valahányszor arra jártam, a lakk vörös színe egyenesen a szemembe szúrt. Kíváncsian vizsgálgattam a titokzatos gombokat és fogantyúkat. Vajon mire szolgálnak? Mit kell tenni ezzel a tűzoltó készülékkel, ha egyszer valóban égne a ház? Minél gyakrabban nézegettem a különös szerkezetet, annál jobban nőtt a kíváncsiságom. Szüleink megtiltották nekünk, hogy egyáltalán hozzányúljunk a tűzoltóhoz. Persze a tilalom annál jobban ingerelt.

Egy vasárnap, amikor édesapám nem volt otthon, behatóan vizsgálni kezdtem az izgalmas vörös készüléket. Miféle titkot rejthetnek ezek a gombok rajta? Óvatosan kinyújtottam a kezemet, és ujjammal finoman végigsimítottam. Mi történne vajon, ha nagyon gyengéden megnyomnám az egyik gombot? Csak egészen kicsit megpróbálnám. Utána újra elereszteném. Egész óvatosan megnyomtam itt is, ott is a gombokat, és a szerkezet működésbe jött. Erős sugárban lótt ki a víz, és hömpölygött végig a lépcsőn.

Jaj, hol lehet leállítani? Izgatottan nyomogattam, de a készülék szakadatlanul ontotta a vizet. Gyorsan felrántottam az ablakot, s a nehéz készüléket leemelve a falról a vízsugarat kifelé irányítottam, amíg a tartály teljesen ki nem ürült.

Ó, de borzasztóan éreztem magam! Milyen kiadásba vertem édesapámat az engedetlenségemmel, mikor egyébként is takarékoskodnunk kellett! És most ilyen baj! Mélységesen megbántam szófogatatlanságomat, ez azonban semmit nem változtatott a következményeken. Sírva lopakodtam oda édesanyámhoz, és bevallottam tettemet.

Szomorúan rám nézett. „Mit fog szólni apa, mikor hazajön?” – mondta panaszos hangon.

Némán, nyomott hangulatban ültünk vacsorához. Senki nem érzett igazán éhséget. Anyám látta, milyen nehezemre esik bevallani tettemet, ő maga mondta hát el a történetet. A szemem sem mertem felemelni. Miután anyám elhallgatott, ismét kínos csend telepedett ránk. Végül nem bírtam tovább, s lassan felemeltem a fejemet. Rátekinttem apám szomorú arcára. Nagy könnyecseppek folytak rajta végig. Engedetlen fiát siratta, de azt is tudta, hogy szívből megbántam, amit tettem. Ezért úgy tett, mint a mennyei Atya, és megbocsátott. Tekintete ezt szavak nélkül is elárulta.

Jelentettük aztán az esetet, és a tűzoltó készüléket térítés nélkül kicserélték. Mennyire örültem!

Isten az én ostobaságom ellenére olyan kegyelmes volt. Az történt, amit a 103. zsoltár 13-ik verse így fejez ki: „*Amilyen könyörülő az atya a fiakhoz, olyan könyörülő az Úr az őt félők iránt.*”

Hazavezető út

Oly szép, ha az ember otthona hegyen van, annak is valami távoli pontján. A közlekedés, a lárma, szenny, kipufogógáz lent marad a völgyben.

A hegyi ember napokig csak a családtagjait látja. Nem kívánatos idegen a békességet nem zavarja meg. Emellett a gazda minden egyes jószágát néven ismeri. Ha leszáll a nap és jó az éjjel, még nagyobb lesz a csend. Csupán a legelésző tehének kolompjának hangját lehet hallani a csúcson.

Kapkodás ritkán adódott a tanyánkon. Csupán akkor kellett igyekeznünk, ha az összejövetelekre készültünk, mert hosszú út volt előttünk Malleray-ig. Ha lefelé menet jól kiléptünk, kb. egy órára volt szükség. Hazafelé kényelmesebb tempóban haladtunk. Általában együtt jöttünk a Champoz-ban lakó testvérekkel. Szívesen választottuk ezt a kerülő utat, mert szerettünk barátainkkal még egy kicsit beszélgetni. A Champoz-ig megtett távolság számunkra csak az út felét jelentette. Az innen következő meredek ösvény fel az otthonunkig volt az út keservebb másik fele.

A faluban lakó barátaink sokszor megjegyezték: „Most még fel kell másznotok a hegyre! 100 frankért sem kapaszkodnánk a Moronra.”

Testvéreim meg én természetesen mégis felkapaszkodtunk, habár senki nem kínált érte 100 frankot. Miért is vállaltuk ilyen készségesen? Mert a Moron tetején volt a házunk. Az ember szíve vágyik az otthon után. Így sóvárog a hívő szív az örök hazára, mely ott van a mi Urunk Jézusunknál. Ő maga így ígéri János 14,2-3 szerint: „*Az én Atyám házában sok lakóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készíték néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.*”

Ő vár ránk a mennyben. A Moron csúcán édesanyánk várt ránk. Neki már nehezére esett a járás, így többnyire a házat őrizte. Ezért nagyon kellett figyelni az összejöveteleken, mert anyánk feszülten várta a beszámolóinkat.

„Ki tartotta az összejövetelet? – tudakolta. – Milyen textust olvasott fel, mit mondott róla?”

Mi pedig hűségesen elsoroltuk az összejövetelel folyását. Így aztán kétszer élveztük Isten Igéjét.

Hiszen te itt vagy

Sokan örültek, ha édesapámat osztották be valamegyik összejövetelel megtartására, de annyira senki nem örült, mint én, mivel sokszor elkísérhettem őt. Már kisfiú koromban érdeklődtem Isten Igéje iránt, szívesen hallgattam, ha a felnőttek egymás között beszélgettek róla.

Hazafelé menet aztán nem sokat társalogtunk. Gyakran sötét éjszaka lett, amikor az erdő közepén kellett végigmennünk. Világosság nélkül kerestük a keskeny ösvényt. Mindig szorosan apám mellé húzódtam, az erdőben ugyanis különféle éjszakai zajok hallatszottak. Ha egy állat lépteinket hallva menekült, megroppant egy ág vagy kő gurult el, csak a hangot lehetett hallani, de nem láttunk semmit.

Édesapám megkérdezte: „Nem félsz?” „Nem, egyáltalán nem félek” – válaszoltam határozottan.

Némán meneteltünk tovább, s akkor a közvetlen közelünkben reccsent valami. Apám újra megkérdezte, hogy félek-e, én pedig ismét vidáman tiltakoztam. Nem sokkal azelőtt, hogy kiértünk az erdőből, megint hangos zörejt hallottunk.

„Miért nem félsz, Arthur?” – kérdezte apám.

„Mert te itt vagy!” – jelentettem ki magától értetődően. Szavaimat édesapám felhasználta az összejövetelen vagy némelyik látogatáskor. Ezzel biztatta az embereket, hogy legyenek nyugodtak, minden helyzetben szóljanak így Jézushoz: „Hiszen te itt vagy!” Urunk szavai megerősítik ezt: „*Íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Máté 28,20) (Folyt. köv.)

NEM VOLT HELY A VENDÉGFOGADÓ HÁZNÁL

– Lexa Anders után –

Szenteste volt – háborús karácsony. Egy fogadó nagytermében ültünk kis pohár vörösbor mellett, amit a vendéglősné ajándékozott valamennyiünknek. Éppen vége lett az ünnepélynek, be akartuk fejezni az estét a vendéglőben. Az orvosok és nővérek csodálatos ünnepséget rendeztek a pácienseknek és alkalmazottaknak. A kishővérek szimbolikus történetet adtak elő, a muzikális tehetséggel rendelkezők hegedűvel, fuvolával kísérték az énekeket. De aztán a legtöbben felkerekedtek és hazaindultak, mert elég későre járt az idő, és másnap a kórház személyzetére sok munka várt.

Néhány nővér velem együtt itt lakott a fogadóban, így mi még kényelmesen üldögéltünk egy kicsit. Jelen volt a helyiségben öt párttag is. Büszkén viselték kabátjuk hajtókáján a pártjelvényt. Feltehetőbb tudatában voltak pozíciójuk jelentőségének.

Nem mindig volt könnyű helyzetem a kórházban. Kereszténységemet nem akartam elrejteni, így aztán szakadék képződött köztem és a párthoz hűek között. Nekem fontos volt, hogy Jézusban való hitemet megvalljam, ami a „nagyuraknak” nem mindig tetszett. Azonban szükség volt rám a múltban, ezért eltűrték a jelenlétemet. A mögöttünk levő évben alig győztük a munkát, hogy ellássuk a sebesülteket. Különösen bombatámadások után azt sem tudtuk, hol áll a fejünk.

Még nem sejtettem, hogy ezen a karácsony éjjelen különös meglepetés vár rám. Amikor a férfiak letelepedtek az ivóban az asztal köré és kár-

tyázni kezdtek, elköszöntem kollégáimtól, és mindenkinek jó éjszakát kívántam. Mielőtt azonban felmentem a szobámba – amit sajnos nem fűtöttek –, visszavonultam a szomszédos társalgóba, ahol kellemes meleg volt. Szerettem volna teljes csendben elolvasni a karácsonyi evangéliumot, s utána felmenni az emeletre és lefeküdni. A helyzet azonban másképp alakult.

Alig nyitottam ki a Bibliát és olvastam néhány verset, kinyílt az ajtó. Magas, jó megjelenésű férfi lépett be. Leverte a havat a kabátjáról, sapkájáról, és óvatosan körülnézett a helyiségben. Aztán leült a szomszéd asztalhoz. Nem értettem, miért hord ebben a hideg évszakban sötét napszemüveget. Beteg volt talán, vagy a kint tomboló hóvihár miatt tette fel, hogy óvja a szemét? Véleményem szerint idebent, a kellemes melegben igazán levehetett volna.

Ugyan mi indíthatta ezt az embert karácsony este, amikor mindenki meghitt családi körben ül, hogy ilyen későn útra keljen?

A fogadós felesége most belépett a szalonba. Láthatóan nem nagyon örült a vendégnek. „Lenne-e szabad szobája a számomra?” – kérdezte a férfi. Az asszony a fejét rázta. „Totálisan tele van a ház – felelte –, ide már egy gombostű sem férne be. Szobáim nagy részét a kórház bérelti.”

„Nem volna valahol mégis lehetőség rá, hogy egy fáradt vándor kinyújtóztassa a lábát?”

Kérdésére figyelve hirtelen előttem állt ez a vers a karácsonyi evangéliumból: „...mert nem volt nekik helyük a vendéglő fogadó háznál.” A férfi lehajtotta a fejét. Aztán tétován megkérdezte, kaphatna-e valamit enni, de rögtön hozzátette, hogy márkája nincs, viszont éhes, mint egy farkas.

Erre az idegen teljes érdeklődésemet magára vonta. Odamentem a vendéglősnéhez, és magammal húztam a folyosóra. „Ebelné asszony – mondtam neki –, éppen most kínált fel nekem is egy pohár vörösborot, amit visszautasítottam. Adja oda ennek a kései vendégnek. Annyira sajnálom, és hát ma karácsony van.”

Azonnal felcsendült az asszony vidám, harsogó kacagása, amit annyira szerettem nála. „Lexa nővér, maga mindig másokért küzd. Ismerem ezt az oldalát. Koldul a rászorulóknak, akikből most a soknál is több van. Hát magát igazán lehetetlen visszautasítani.”

Örömben belecsíptem egy kicsit a karjába. Ebel mama hozott a vendégnek egy pohár elsőrendű vörösborot, én pedig odaléptem az idegenhez. Úgy éreztem, kezet kell nyújtanom. „Áldott karácsonyt kívánok – szóltam. – A pohárka ital fel fogja belülről melegíteni. Hiszen teljesen át van fagyva.”

„Odaülhetek magához?” – kérdezte a férfi, és a hangja kissé remegett. „Kérem, tessék” – intettem neki, és a Bibliát odébb toltam. Egyszerre éber lettem. Éreztem, hogy ez az ember szorong. Azt is, hogy nem belőlem indult az érdeklődés iránta. A találkozást kétségtelenül Isten készítette. Az illetőnél valami nem volt rendben. Szótlanul szemlélte a poharát és hallga-

tott. Magamban imádkoztam, hogy adjon az Úr bölcsességet megtalálni az utat ennek az embernek a szívéhez. Hiszen karácsony volt, és az idegen nem lehetett közömbös számomra.

Felhajtotta a poharát, és csendesen megszólalt: „Nagyon hálás vagyok, hogy találkozhattam magával.” Újabb hosszú hallgatás.

Csak levonné már a sötét szemüveget! Engem borzasztóan zavart. Bátorságomat összeszedve megkértem rá. A vendég egy pillanat alatt felegyenesedett, félretette a szemüveget, és elhúzta nyakáról a sálát. Zsidó volt. Kabátja hajtókáján láttam a sárga Dávid-csillagot, amit a német birodalomban a zsidóknak viselniük kellett. Egyszerre mindent megértettem. A férfi még mindig kérdő tekintettel nézett rám. Kezet nyújtottam neki. Tétova hangon ejtette a szavakat: „Magában megbízom, de azoktól a pártjelvényes uraktól ott a söntésben félek.”

„Hát igen, semmiképpen sem ártalmatlanok – bólintottam. – De engedje meg a kérdést: segíthetnék valamiben? Legelőször azonban tegye vissza a szemüveget. És cseréljünk helyet, mert így az odaát ülők csak a hátát fogják látni, ha nyílna az ajtó.”

Most aztán az idegen elmesélte megrendítő történetét. Felesége és gyermekei még időben Angliába tudtak menekülni. Ő maga nekivágott a fenyegetően veszélyes útnak, hogy Hollandián át utánuk menjen. A határon túl barátok vártak rá. Minden kockázatot vállalt, hogy szeretteit viszontláthassa. Fáradtak tűnt, de elszántság látszott rajta, amikor feleségét, Klárát és lányait, Máriát, Juditot említette. Mindig éjszaka haladt, a sötétség leple alatt, hóban, jeges hidegben. Sokszor nyújtottak támogatást neki jóindulatú emberek, címet adtak, hogy továbbsegítsék. Vonattal nem mert utazni. Ott mindig gyakori volt az ellenőrzés. Így keresett nap mint nap újabb menedékhelyet. Csak erre az éjszakára nem talált szállást. De valami ellenállhatatlan erővel húzta őt ebbe a fogadóba.

Története mélyen megrendített, és szívemben könyörögni kezdtem: „Uram, add, hogy megtapasztalja segítségedet, és használj ebben engem is. Mutasd meg hatalmadat neki.”

A fogadós né ismét belépett. „Na, tudja már, mit fog tenni” – kérdezte. Az idegen hallgatott. Összeszedtem minden bátorságomat. „Ebelné – mondtam –, maga hűséges keresztény és mindig segítőkész.” A férfi megértette igyekezetemet, letette a szemüveget, és megmutatta a sárga csillagot.

Az asszony elnyomta ajkán a kiáltást. Azonnal lezárta az ajtót a söntés felé. Aztán megkért, hogy töltsék egy éjszakát a kórházban, és engedjem át szobámat a vendégnek. Az ételt természetesen felviszi neki. Beszél Martens gazdával, aki a gyülekezeti előljáróság tagja. Ő bizonyára gondoskodik róla, hogy a jövevény továbbjusson célja felé.

Az ellenben világos volt előttünk, hogy sürgősen szükségünk van Isten megőrző kegyelmére. Összekulcsoltuk a kezünket, és könyörögtünk az Úrhoz barátunkért, aki a náci uralom miatt ilyen nyomorúságba került. Az élete forgott kockán. Még elmondtam az Ároni áldást: „Áldjon meg tégedet az Úr és őrizzen meg tégedet. Világosítsa meg az Úr az ő orcáját rajtad és könyörüljön rajtad. Fordítsa az Úr az ő orcáját tereád, és adjon békességet néked.” Az idegen áment mondott rá.

A vendéglősné gyorsan távozott. Elámultam, amikor meg akartam mutatni zsidó barátunknak a szobámat. Az ágy már frissen áthúzva, az éjjeliszekrényen egy üveg üdítő, minden szépen elrendezve. Nyakába borultam a jó asszonynak, és csókot nyomtam a homlokára.

A férfit mélyen megindította ez a szeretet. Mégis volt tehát hely a vendégfogadó háznál...

Én azonban tapostam az éjszakában a magas havat, és helyet próbáltam készíteni a rendelőben. Összetoltam három széket, rátettem egy pokrócot meg egy párnát, s a kabátommal betakaróztam. Az ajtót bezártam magam mögött. Jobb volt így, senki nem tehetett fel fölösleges kérdést. Fekhelyem nem volt éppen a legkényelmesebb, de örültem, hogy zsidó barátom legalább egy éjszakát ágyban tölthetett.

Mikor aztán leszállt az este az ünnep első napján, a fogadós né falazott, hogy vendégünk bántatlanul elindulhasson szánnal a holland határ felé. Jó melegben lehetett a köteg szalma alatt, amibe Ebelné még néhány forró téglát is bedugott. Én a kocsis mellett trónoltam a bakon vörös keresztet karszalagommal. Csengettyű hangja mellett siklottunk a csendes karácsonyi éjszakában. Emberekkel alig találkoztunk. Csak egyszer kiáltott oda Möller gazda: „Na, Vilmos, neked még karácsonykor is úton kell lenned?”

„Néha kénytelen az ember tenni valamit, amit előre nem sejtett – felelte a kocsis. – A kórházban mindig vannak váratlan esetek. Hív a kötelesség.”

A gazda odafütyentette a kutyáját, és eltűnt a házban. Lábunknál a meleg szalmában ott feküdt takaróba csavarva zsidó vendégünk.

Amikor következő megállóhelyéhez ért, szívből köszönetet mondott nekünk: „Atyáink Istene, akit közösen szeretünk, áldja meg magukat és viszonozza segítségüket.” Utána leadtuk barátunkat egy újabb családnál. Német parasztgazdák felváltva vitték szánon a holland határig. Nevük homályban maradt. Aligha tudott egyik a másikról valamit. Valóságnak bizonyult Krisztus szava: „Amit megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, énvelem cselekedtetek.”

Holtfáradtan értem haza reggel felé. Meleg szalma, puha takaró, csilingelő csengő, gyönyörű fenyők, szikrázó hó és egy fényesen ragyogó holdvilág az égen karácsonyi örömet tökéletessé tették.

„...hű szolgám... menj be... uradnak örömébe.”

(Mt. 25,21)

Iványi Tibor

(1928-2009)

A szent Igét, Máté evangéliuma 25. fejezetének 21. versét hívtuk segítségül (ezek Jézus tántumokról szóló példázatában a váratlanul hazatérő és szolgálát számadásra hívó gazda szavai), hogy bejelentsük fájdalmas veszteségünket:

„... A Magyarországi Testvérközösség egyházalapítója és 28 éven át tevékeny elnöke, a Wesley János Lelkészképző Főiskola alapítója és tanára hat évtizedes szolgálatát bevégezve hatvan évi boldog házasság után bement Ura örömébe.” Temetése lapzárta után lesz, arról a januári újságban számolunk be.

Iványi Tibor (sokak Tibor bácsija) Budapesten született evangélikus családban. Isten Igéjének megtérésre és újonnan születésre hívó üzenetét azonban 1945-ben, 17 éves korában a Felsőerdősor 5. szám alatti metodista gyülekezetben Szécsey János szuperintendensen keresztül hallotta meg. Válasza azonnali és egyértelmű volt. Megértve az Úr hívását, egész életét odaszánta az Úr szolgálatára, és ezen haláláig nem változtatott. Nem volt más ügye és öröme. A metodista egyházban lelkészhiány miatt azonnal szolgálatba állították. Először Budapesten tevékenykedett, majd tiszántúli úttörő munkával bízták meg szolnoki állomáshellyel. Tanulmányait 1946-tól szolgálatával párhuzamosan végezte. 1950 novemberében kapta meg lelkészi oklevelét, és szentelték lelkésszé.

1957-ben került Nyíregyházára, ahol 41 évig szolgált. 1998-tól Budapesten élt. Egyházelnöki feladata mellett szolgált a békásmegyeri és kispesti gyülekezetben, a Dankó utcai hajléktalan szálláson és kórházban, sőt élete utolsó éveiben feleségével közösen hat szórványközösséget gondozott. Szege-di lelkészünk 2008 nyarán bekövetkezett váratlan, tragikus halála után rendszeresen járt a mórhalmi, orosházi és szegedi gyülekezetekbe is szolgálni.

Életének harcokkal teli időszaka kezdődött 1973-ban, amikor a metodista egyház vezetősége az Állami Egyházügyi Hivatallal együttműködve a törvényesség útja helyett az egyház sorsáról háttérmegegyezéseket kötött, melynek következtében ellene és a törvénytelenység ellen tiltakozó összes lelkésztársa ellen koholt vádakkal eljárásorozatot indítottak. Állásvesztésre, majd felfüggesztett börtönbüntetésre ítélték, és éveken át próbálták kilakoltatni a nyíregyházi parókiáról. Iványi Tibor Isten Igéjével és az Alkotmánnyal érvelt, s a törvényességhez ragaszkodva ellenállt. Gyülekezete ezekben a nehéz időkben kitartott mellette.

1979-ben a hivatalos szervek tárgyalást kezdeményeztek vele új egyház elismeréséről Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség (MET) né-

ven. 1981-ben ritka kivételként bekövetkezett a csoda: a sokat szenvedett, s a Magyarországi Metodista Egyházból kistaszított gyülekezetekből megalakult a MET. 1987-ben közgyűlésünk kimondta a Wesley János Lelkészképző Főiskola (WJLF) megalakulását, ahol Iványi Tibor haláláig rendszeres teológiát tanított. 1988-ban megalapította az Élet és Világosság c. egyházi lapot. Alkotó tagja lett az Oltalom Karitatív Egyesületnek is, mely az egyház szociális céljait való-sítja meg: négy idősek otthonát tart fenn (az ötödik átadás előtt), hajléktalanok számára mintegy ötszáz ágyat, valamint kórházat, rendelőt, népkonyhát, menekültszállást és utcai szolgálatot. A Főiskola mellett az Egyház mintegy 1800 szegény és sajátos nevelési igényű gyermekek részére óvodákat, általános és középiskolákat működtet, azonkívül kollégiumi szállást biztosít.

Minden tevékenysége mellett Iványi Tibor fáradhatatlanul imádkozott lelki megelevenedésért, a gyülekezetek megerősödéséért is. Imalistájáról nem törölte soha azokat sem, akik ellenségei lettek vagy az évek során cserbenhagyták.

Irodájában főiskolai hallgatók, munkatársak, fizikai dolgozók, szülők, gondokkal küszködő egyszerű emberek, sőt közéleti szereplők adták egymásnak a kilincset. Mindenkihez kedves és türelmes volt. Kórházi kezelése alatt az utolsó hetekben szobatársaival beszélgethetett, volt, akivel imádkozhatott. Csupán halála előtt néhány perccel veszítette el öntudatát, s ezután átment a halálból az életbe.

„Az igazmondó, Örökkévaló Isten ígéreteiben bízva, reménységgel gyászolják: felesége, Magdi néni, 11 gyermeke, 62 unokája, 12 dédunokája, menyei, vői, testvérei, rokonai, a MET gyülekezetei, lelkészei, a Wesley János óvodák és iskolák tanulói és tanárai, a WJFL hallgatói és professzorai, az Oltalom Karitatív Egyesület és az Egyház intézményeinek lakói és munkatársai, barátainak és szeretteinek nagy családja.”

*

Az elszéledt nyáj reménysége címen a Wesley János Kiadónál 2008-ban válogatott gyűjtemény jelent meg Iványi Tibor ígehirdetéseiből. Innen idézünk néhány gondolatot.

„Jobb halmom, mint élnem (Jón. 4, 4-11). A hű szolga nem gondolkodhat úgy, mint Akhitófel, aki halálba menekült, mert nem az ő tanácsát fogadták meg (2Sám 17, 23). „Pál is vágyott itt hagyni e számá-ra annyi munkát, szenvedést, meg nem értést jelentő földi életet. Jobb lett volna Krisztusnál a dicsőségben, együtt a tökéletességre jutottakkal. Mégis azt mondta: Érettetek itt maradnom szükségesebb, és ebben bízva itt akart maradni (Fil. 1, 21-25). A mennyben egymillió aktív munkás mellett még százmillió a tartalék (Dán. 7, 10), de itt a földön mindig kevés azoknak aszáma, akik nem a maguk hasznát keresik, hanem a Krisztus Jézusét (Fil. 2, 21).” 176. o.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

December 1. kedd

Gal 4,1-9

„Most ..., hogy megismertétek az Istent, sőt, hogy megismert titeket az Isten, miként tértek vissza ismét az erőtelen és gyarló elemekhez...?” (9)

Idegennel, kivált hivatalos helyen ritkán társalkodunk közvetlen modorban. Még bizonyos mesterséges vagy ünnepélyes nyelvi fordulatokat is használunk. Nem így szeretteink és barátaink közösségében. Ha egyszer megismertünk valakit s bekerültünk bizalmas körébe, a kötelező tiszteletet ugyan megőrizve, kerüljük a formaságokat. A valóság modoros külsősége. A megismert Istennel való kapcsolat bensőséges családi viszonyra lesz. Vallásoskodás helyett igazi Atya-gyermekek léggörög!

December 2. szerda

1Kor 6,15-20

„Mert áron vétettetek meg; dicsőítétek azért az Istent a ti testetekben ...” (20)

Az Ige teljes szövegében a lélek dicsőítése is benne van, de talán nem véletlenül álltak meg az Útmutató szerkesztői a testnél. Túl sok a csupán lélekkel Istent magasztaló és testében rendszeresen vereséget szenvedő keresztyén. Szakaszunk főleg a korinthusiak egyik nehezen kezelhető gyengeségére, a paráznságra mutat, de bátran gondolhatunk minden más szövetségmegtörésre és hűtlenségre is, melyek naponként keserítik testi viszonyainkat, emberi kapcsolatainkat. Minden földi győzelmünk testi jeleinek is látszódnuk kell!

December 3. csütörtök

2Kor 5,14-6,2

„Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja.” (2/b)

Isten felől nézve a Krisztus által, kegyelemből adott üdvösség elvégzett dolog. Nem kell várnunk újabb jelre, különleges indíttatásra, drámai eseményre, hogy dönthessünk. Elég a megvilágosító evangélium meghallása, a Szentlélek munkájának nyitott szívvel való fogadása és az egyértelmű elhatározás. Csak rajtad múlik, hogy mikor köszönt be végre „a kellemetes idő” és melyik lesz „az üdvösség napja”.

December 4. péntek

1Kir 2,1-4

„Mikor pedig elközelgetett Dávidnak ideje, hogy meghaljon, parancsot adott Salamonnak, az ő fiának, ezt mondván: Én elmegyek az egész földnek útján; erősítsd meg magad és légy férfiú. És őrizd meg az Úrnak a te Istenednek ... rendeléseit..” (1.2.3.)

A nagytekintélyű király, az erős katona, a rettenthetetlen hős bölcs ember is. Tudja, hogy ő csupán egy a földi halandók közül, s Örökkévaló Istenének hűsége nem azt jelenti, hogy elkerülhetné azt a végső csatát, amit testileg mindenképpen el fog veszíteni. Nem tud tovább ott állni a fia mögött. Utódjának meg kell erősítenie magát férfi módra, hogy helyt állhasson ugyanúgy, mint apja az Istentől kapott szolgálatban. Azt a szemléletet is tovább

kell éltetnie, hogy a király nemcsak a nemzeti vagyonnak, a törvényes rendnek és a békességnek őre, hanem az Úr rendelkezéseinek is.

December 5. szombat

Zsolt 116

„Az Úr orcája előtt fogok járni az élőknek földén.” (9)
Vajon milyen lelki harcban tette győzelmissé az Úr a névtelen hívő zsoltárszerzőt? Nem tudjuk pontosan megfejtetni, hogy az „élők földje” a felébredt lelkek közösségét jelenti-e – és a fogadalom arra vonatkozik-e, hogy a bűn miatt „holtak” értelmetlen társaságában eddig elfecsérelt idő helyett az illetőnek most az igazak körében folyik élete –, vagy pedig egyenesen az (örök)élet boldog valóságáról beszél. Egy biztos: olyan emberrel van dolgunk, aki már érzi az élet és a halál, a megsemmisülés és feltámadás közti különbséget, és eldöntötte, hogy az életet választja. A te harcod eldőlt-e már?

December 6. Advent 2. vasárnapja

Luk 21,25-28

„... nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejetekeket; mert elközelget a ti váltságotok.” (28)

Vannak különösen sötét és nehéz idők, amikor a derűlátó ember is elcsüggedve lehorgasztja a fejét. Hit által azonban tudhatjuk, hogy amiként az éjszakát a hajnal, úgy a sötétséget mindenképpen követi a világosság. Ezt itt „váltságnak” nevezi Jézus. Nem a bűnből való megváltásra utal (ami a kezdetek előtt elvégeztetett, és nyilvánvaló lett, amikor eljött az ideje), hanem a végső diadalra, üdvösségünkre. A világ általános vajúdása a diadal kezdete. Emeld hát fel a fejedet!

December 7. hétfő

Ef 4,22-32

„...felöltözzétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtetett igazságban és valóságos szentségben.” (24)

A krisztusi megváltás nagy élet-csodáját a születés fogalmával is szemlélteti az Ige. Ezzel viszont az újonnan szülő Isten felől kap megvilágítást a tény, s bennünket inkább tiszta anyatej után sóvárgó csecsemőként láttat. Az öltözködés, sőt még inkább az elhasználandó ruha cseréje cselekvőképes, felnőtt személy tudatos döntését feltételezi. Az „új ember” megjelenése rajtunk is múlik. Több igényességet! Nézz az Ige tiszta tükrébe! Megjelenhetsz így a világban azt állítva, hogy Isten gyermeke vagy?

December 8. kedd

Zsolt 66

„Embort ültetél fejünkre, tűzbe-vízbe jutottunk: de kihoztál bennünket bőségre.” (12)

Kivételes tapasztalatunk az az idő, amikor olyan emberek vezetnek bennünket, akiket a magunk jószántából soha nem választanánk. Az éneklőmester tanító éneke a lényegre tapint, amikor érc tisztító tűznek, hálónak, szorosra húzott övnek, tűz- és vízpróbának nevezi ezt az állapotot. Ugye nem ismeretlen az ilyesmi előttünk sem? De mit tesz ilyenkor a hívő ember? Gyalázkodik, sérteget, tüntet, panaszkodik? Nem. Készül a jó illatú és az égőáldozatra, teljesíti a fogadalmát, bizonyosságot tesz az istenfélők előtt és

áldja az Úr nevét. Nem a bajokért, hanem az azokat követő győzelemért és áldásért.

December 9. szerda

Mt 7,24-27

Jézus mondja: "Valaki... hallja... tőlem e beszédeket és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát." (24)

Mindig nagyobb azoknak a száma, akik csupán részt vesznek valami érdekes eseményen, akik mindig jól értesültek, mint azoké, akik – olykor esetleg vívódásaikat legyőzve – végül komolyan veszik a hallottakat és aszerint cselekszenek. A nagy, arc nélküli tömegben esetleg semmi nem különbözteti meg őket a látszat-kegyesektől. Jézus arra int, hogy előbb-utóbb jönni fognak a viharok és elsodorják az alapok nélküli életet. Ha már ügyis ott vagy a hallgatók között, nem kellene mégis komolyan vened az üzenetet és becsületes odaszánással követned a Mestert?

December 10. csütörtök

Zsolt 6

„Uram, ne feddj meg engem haragodban, és ne ostorozz engem búsulásodban.” (2)

Mielőtt bárki félreértené, hadd szögezzük le, hogy Dávid nem gyöngé, serdülő családtag, akin szeszélyes, nagytermészetű (mennyei) apja egyéb gondjai miatt érzett tehetetlen rosszkedvét megtorolja. Ha haragról beszélhetünk, azt a zsoltáríró váltotta ki, ha nekibúsulás dermedt tanúi vagyunk, akkor tudhatjuk, hogy már legfeljebb csak a meg nem érdemelt kegyelem segíthet. Isai fia nem túloz, amikor helyzetét kétségbeejtőnek ítéli. Mégis tudja hívó szívvvel, hogy számíthat az Úr kegyelmére.

December 11. péntek

Ézs 66,10-14

„Örüljete Jeruzsálemmel, és örvendjete fölötte mind, akik őt szeretitek; vigadjatok vele örvendzéssel mindnyájan, akik gyászoltatok miatta!” (10)

Egyes, magukat keresztyénnek (kereszténynek) mondó emberek sem nem gyászoltak, sem nem örvendeztek soha Jeruzsálemmel, hanem kárörömmel figyelték vergődését, lerombolását, megosztottságát. Soha nem szerették. Legfeljebb a mennyei Jeruzsálemről voltak hajlandók fecsegni, azt képzelve, hogy akkor mennek be oda, amikor akarnak. Pedig aki e földi városra legalább nem Jézus könnyein keresztül tekint, az nem lehet méltó polgára a mennyeinek sem. Jézus szerette, meghalt érte. Isten népe sok áldást kapott utcáin, amit ránk hagyományozott. Miért állnál a falfirkálók, sárdobálók és városrombolók közé?

December 12. szombat

1Kró 16,23-33

„Örvendjenek az egek, és örvendezzen a föld, és mondják a pogányok között: az Úr uralkodik.” (31)

Isten gyermekeinek a népek (pogányok) tengerében mindenkor kisebbségi sors jut. Harca lesz a világgal. Kihívást jelent az ösztönök tobzódásával szemben. Temploma – ha valóban az imádat helye lesz –

tájékozódási pontot jelent minden időben az Istent keresők számára. A mennyben öröm van a megtérő bűnös felett, de legyen vígasság a földön is. Az Istentől elidegenedett világ pedig hadd tudja meg bizonyítétevő, hiteles életünk példájából, hogy Isten országa valóság.

December 13. Advent 3. vasárnapja 2Tim 1,8-14

„...Istennek kegyelme... adatott nekünk Krisztus Jézusban örök időknél előtte, megjelentetett pedig most a mi Megtartónknak, Jézus Krisztusnak megjelenése által, aki eltörölte a halált, világosságra hozta pedig az életet és halhatatlanságot az evangélium által...” (8.9.10.)

Az apostol utolsó levelének bevezető hitvallása áll előttünk. Pál nemcsak halála közeli eljövételét várja, hanem betölti az Úrral való egyesülés öröme is. A levél címzettje, Pál utódja és munkájának folytatója más karakter, mint ő. Gyöngébb, olykor talán ingadozó is. Valahogy úgy állhat a búcsú előtt, ahogy hajdan a tanítványok álltak álmélkodó arcukat az üres sír felé fordítva. Az apostoli atya meg akarja erősíteni tanítvány-fiát abban a hitben, hogy Isten kegyelme örök döntés, és nem csupán elvi, lelki, hanem testi következményekkel is jár: a halál reménytelen éjszakája után az élet és halhatatlanság evangéliumát hirdethetjük a világnak.

December 14. hétfő

1Kró 28,10-20

„...az Úr Isten... téged... el nem hagy... míglen elvégezd az Úr háza szolgálatának minden művét.” (20)

Minden ember valamilyen feladattal érkezik erre a világra. Salamonnak különleges munka jutott. Ő készíthette el az Úr templomát annak minden eszközével, azt a helyet, ahonnan Isten az egész világra áldást, örök üzeneteket küldött. A bölcs és gazdag király – minden halandóhoz hasonlóan – bizonyára bátorításra szorult, hiszen el sem tudta képzelni, hogyan viszi majd véghez ezt a nagy feladatot. Apja áldása mély hitből fakad és nagyon gyakorlatias: „...légy bátor... és kezdj hozzá... Istenem veled lesz...”, míg véghez nem viszed, a művet. Nem Istenen múlik. Ő hűséges ígéretéhez. De te mikor kezdesz hozzá?

December 15. kedd

Ján 4,46-54

„... hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment.” (50)

A halálosan beteg fiáért könyörgő apa szerette volna elérni, hogy Jézus személyesen vegye kezelésbe a gyermekét. Jézus azonban nem tartott vele. Ő nem úgy hallgatta meg az ember könyörgését, ahogy az illető szerette volna. Nem Jézusnak kellett mozdulnia, hanem neki elindulni a hit útján. Kedves, gyermekekért aggódó szülők, Jézus arra bátorít minket, hogy forduljunk mi a hit és engedelmség irányába, és akkor gyógyulást fogunk tapasztalni.

December 16. szerda

Zsolt 124

„A mi segítségünk az Úr nevében van, aki teremtette az eget és földet.” (8)

A próbatétel könnyen elbizonytalanítja a legkülönbeket is. Vajon gondol-e rám az Úr, tud-e mit kezdeni bajaimmal? Dávid arra figyelmeztet, hogy a teremtő Isten a segítségünk, aki a látható és láthatatlan világ megalkotásának nem csak kozmikus terveit készítette el, hanem atomokat alkotó részecskéig formált meg mindent. Ő valóban ügyel a részletekre is. Fordulj hozzá segítségért.

December 17. csütörtök **Kol 4,1-9**
„Az imádságban állhatatosak legyetek, vigyázzván abban hálaadással...” (2)

A hívő ember naponta vallást tesz hitéről szavaival és magatartásával egyaránt. Van azonban életének egy hasonlóképpen fontos rejtett színtere, ez pedig az Úrral való közösség. Isten gyermekének mindig van mondanivalója Mennyei Atyja számára, és hálás, ha meghallgatást tapasztal. Felületes, alkalmi, vészhelyzetekre tartogatott kapcsolat helyett bensőséges, hűségese közösséget az Úrral!

December 18. péntek **Józs 24,16-24**
„... az Úr a mi Istenünk... megtartott minket minden utunkban, amelyen jártunk...” (17)

Búcsúzik az Egyiptomból való csodás szabadulás, a pusztai vándorlás és a honfoglalás egyik utolsó (vagy egyetlen) tanúja. A maradék, a mű folytatói nem akarnak megfelekedezni Isten jótetteiről: Isten velük volt az első pillanattól kezdve mindvégig. Milyen „utakon” jártak? Bizony nem csupán az „igazság ösvényein”, hanem az eltévedésnek, a „halál árnyékának völgyében” is. De ott is velük volt a kegyelmes Úr. Lehet-e másban békessége a távozonak, mint abban, hogy aki eddig megtartotta őket, velük lesz ezután is.

December 19. szombat **Zsolt 106,1-8**
„Vétkezünk atyáinkkal együtt, bűnösök, gonoszok voltunk.” (6)

Az ember büszke. Nehezére esik beismernie még azt is, hogy tévedett, hát még azt, hogy vétkezett! De milyen különös gondolat, hogy az igaz embernek vállalnia kell az elődök rossz döntéseinek következményeit is! Bárcsak megtanulnánk alázattal hordozni múltunkat, tudnánk okulni belőle, s így jobb örökséget hagyhatnánk utódainkra.

December 20. Advent 4. vasárnapja **Jel 22,1-9**
„Ímé eljövök hamar.” (7)

A Jelenések könyve néhány evangéliumi igazságot felhangosít a várakozó gyülekezet számára. Ezért nem az a legfontosabb, hogy milyen lesz az arany utca ragyogása, miféle csodás lények udvarolnak az Örökkévaló trónja előtt, kik harcolnak seregeiben. Sokkal inkább abban van vigasztalásunk, amit Jézus már tanítványainak is mondott búcsúbeszédeiben, hogy biztosan eljön az övéért. Ne kérdezd, mikor. Inkább minden nap készülj, mert hamarabb megérkezik, mint gondolnád.

December 21. hétfő **Ján 16,22-28**
„... amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek.” (23)

Egy korábbi beszédében Jézus arra intette tanítványait, hogy ne legyenek hasonlóak a pogányokhoz, akik olyan kérésekkel zaklatják a mennyei Atyát, amiknek (kérés nélkül is biztosított) teljesítésében Ő nem tesz különbséget hívő és hitetlen között. Akkor hát mit „kérjünk” tőle? Ha Jézussal járunk, Isten országának kérdései egyre jobban foglalkoztatnak bennünket. Ebben az ügyben hegyek vagy maga a halál sem jelenthetnek akadályt. Mit tenne Jézus, mi a célja, hogyan folytathatnánk elkezdett művét itt a földön? Ez a kérdés, és ezt illetően bármit kérhetek.

December 22. kedd **Zsolt 125**
„Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké.” (2)

Nagy élmény volt minden zarándok számára az utolsó emelkedőn túl megpillantani az arany és fehér Jeruzsálemet. A hegyek nem egyszerűen körülvették, hanem mintegy átölelték a szent várost. Vagyis az Úr úgy karol át minket, ahogy az ősi hegyek szorítják magunkhoz a szent helyet. Rendíthetetlen és változatlan irántunk való örök szeretete. Miért is búslakodnánk?

December 23. szerda **Jel 15,1-4**
„... ítéleteid nyilvánvalókká lettek.” (4)

Gyakran nem értjük a világ Urát. Dohogunk és zúgolódunk. Azt hisszük, hogy jobban tudjuk, mint Ő, mit kellene tennie. Úgy véljük, az erősebb (vagy erőszakosabb) és sikeresebb népek, bankok, nemzetközi titkos vagy terror szervezetek irányítják a történelmet. Boldog, aki ma bízik az olykor nem érthető Istenben. A maga idejében majd megérti Őt. S akkor nem csupán az fog kiderülni, hogy „mégis neki volt igaza”, hanem ennél sokkal több: az, hogy semmi nem választhatott el tőle, s hogy szeretetével mindent javunkra és a gyöngék védelmére fordított.

December 24. csütörtök Szenteste **Luk 2,1-20**
„... hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen...” (10)

Az örömhír átadását nem befolyásolta, hogy az Üdvözítő születésének földi fogadása emberileg „félresikerült”. Másodszor: az örömhír nemcsak a szűk családé, nem a felső tízezeré, hanem az egész népé, sőt valamennyi nemzetnek jelzés Isten öröméről, mellyel a megváltást adta a világnak. Az „egész” (vagy valamennyi) nép örömevé akkor lesz ez a hír, ha te is továbbadod.

December 25. péntek Karácsony 1. napja **Ján 3,5-18**
„... Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta...” (16)

Sokszor leírtuk, idéztük ezt az Igét. Újra meg újra betölt a bizonyosság, hogy a Mindenható soha nem viszonyult másképp a világhoz, mint szeretettel. A világ mégis ellensége Istennek. De Urunk nemcsak

tőlünk várja az ellenség szeretetét. Maga adott erre példát, amikor nem kárhozható ítélettel, hanem megmentő kegyelemmel fordult az ellenszegülő világ felé. Ezt várja gyermekeitől is.

December 26. szombat Karácsony 2. napja Tit 3,4-7
 „... megtartó Istenünknek jóvóltja és az emberekhez való szeretete megjelent.” (4)

Istennek nem kellett újabb bizonyítékokat adnia ahhoz, hogy a meggyőzze a világot jóságáról és szeretetéről. A teremtés csodája is bizonyítja ezt a szeretetet. Isten naponkénti gondoskodása hasonló üzenet. De lehet-e bármivel felülmúlni azt a gesztust, amit Jézus Krisztusban adott? A Megváltó elküldése nem példabeszéd, csupán szóban adott isteni kinyilatkoztatás. Hús-vér jelenés. Egyértelmű üzenet. Megtartatásunk üzenete.

December 27. vasárnap Ján 11,21-27
 „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, aki e világra jövendő volt.” (27)

Nehéz pillanatban, a gyász órájában, lezárt sír közelében hangzottak el ezek a szavak. Mondhatunk-e többet, mást, mint Márta? Ott bujkál bennünk az alig bevallott csalódás: miért nem érkezett meg a barát a betegágyhoz? De egy pillanatig sem tekintjük ellenségnek az Urat. Sőt, megvalljuk, hogy Ő a kulcsa mindennek, a halálnak is. Hiszünk benne.

December 28. hétfő 5Móz 23,1-8
 „... fordította az Úr, a te Istened az átkot néked áldásodra, mivelhogy szeretett téged...” (5)

Félünk az átoktól, ami egyre zabolátlanabban előtörő jelenség. Isten azonban nem támogatja az átkozódót, bennünket pedig arra bátorít, hogy gyűlölködő magatartásra áldással válaszoljunk. Miért? Mert megtapasztalásunk, hogy Urunk nemcsak elhárítja rólunk a rosszat, hanem – milyen csoda! – áldásra fordítja. Ha nincs átok, áldás sem lesz belőle. Hadd gyalázzanak, Ő megáld.

December 29. kedd Ján 9,1-7
 „... megmosakodott, és megjött látva.” (7)

A föld „sara” a porból való ember esendőségére és gyarlóságára utal. Mintha Jézus jelezné, hogy a vakság a földi lény kiszolgáltatottságát jelenti, melyet csak a Megváltó csodás beavatkozása változtathat meg. Van azonban a betegnek is része a változásban. Engedelmeskedik (ráadásul „vakon”), elmegy „fürödni” oda, ahova az Úr küldi, és más emberként tér vissza. Az Úr megteremtette a gyógyulás feltételeit. Tedd meg, ami rajtad áll!

December 30. szerda Mt 20,1-16
 „... nem szabad-é nékem a magaméval azt tennem, amit akarok?” (15)

Örök emberi indulat az irigység és az ítélkezés. Jobban elhiszük, hogy Isten egyeseket (bennünket bizonyosan!) kiválasztott, de miért tenné ezt ugyanúgy azokkal is, akik csaknem lekéstek és

lényegében alig tudtak valamit hozzátenni az Úr szőlőjében folyó munkához. Zavar bennünket Isten nagyvonalúsága? Legyünk tökéletesek, mint Ő – ebben a tekintetben mindenképpen.

December 31. Óév utolsó napja Ján 20,19-31
 „... boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (29)

Néha sötétség borított el minket ebben az évben, és nem láttuk az utat, olykor talán az Urat sem. Ez volt Tamás bánata is. Túlságosan nagy sokk érte a Mester halálával. Hihetetlen volt számára, hogy a láthatók megszűnésével nincs vége mindennek, hogy nem a halálé az utolsó szó. Igen, hitben járunk, nem látásban. De nem vagyunk boldogtalanok. Majd egy napon látássá lesz a hit.

HÍREK, IMATÁRGYAK

Ismételni szeretnénk múlt havi hirdeteményünket: Gyűjtést tervezünk intézményeink legszegényebb 3-14 éves korú gyermekeinek karácsonyi megajándékozására. Kérjük, aki teheti, küldjön olyan tárgyakat, melyek egy cipős doboz méretű dobozba beférnek. A csomagolásról gondoskodunk. Néhány ötlet: fényképtartó, könyv, írószer, kisebb méretű játékok, plüssállatok, stb. Az adományokat köszönettel várjuk egyházunk központi irodájába: Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség, Budapest, Dankó u. 11. E-mail: kommunikacio@wjlf.hu. Tel.: (06-1) 577-05-15. Az adományok lelkészi hivatalainkba is eljuttathatók. Pénzbeli adományokat szintén köszönettel veszünk, kérjük, a csekk közlemény rovatába írják: „szegények karácsonya”.

Örömmel és Urunk iránti hálával közöljük, hogy megszületett ifj. Iványi Gábor és felesége, Mónika második gyermeke, Emma. Legyen a Mindenható áldása az szülők s az újszülött életén!

TARTALOM

A csillag alatt	1
Karácsonyi üzenet (Füle Lajos)	1
Időtálló ajándék	2
Karácsonykor nyugszanak a fegyverek	3
Krisztus elhívott követének (A. v. Bergen)	3
Nem volt hely...	6
Még egy perc	8
Iványi Tibor (nekrológ)	11
Hírek, imatárgyak	12

Megjelenik havonként
 Kiadja a
Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség
 H-1086 Budapest, Dankó utca 11.
 Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514
 ISSN 1216 7223
www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net
Technikai számunk: 0444
 Bankszámlaszám:
 OTP Bank Rt. 11708001-20520380
 Készíti a szerkesztő bizottság
 Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor
 Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.
 Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.